

K mému dětství patří tento „hororový“ obrázek. Jmenoval se „široká a úzká cesta“, které na něm byly „barvitě“ vymalovány do té nejmenší podrobnosti. Té široké mohly závidět její rozměry i současné dálnice. A proudili po ní zloději, opilci / ti spíš vrávorali /, vrahové a lehké ženy i karbaníci. A na jejím konci stály ony pověstné kotle, ze kterých se kouřilo a z pod kterých šlehaly jasné plameny do všech světových stran. – A pak tu byla ta úzká – takřka neviditelná, na které se sem tam někdo pohyboval a na kterou se zvesela usmívalo sluníčko a nad ní poletovali radostně cvrlikající ptáčkové. - To nebyl výtvar ušinitého malíře, ale znázornění tehdy běžné představy opírající se, vycházející z podobenství začleněného do evangelia uspořádané našim spolubratrem ve víře Matoušem, kterému se říká „o posledním soudu“.

Toto podobenství patří mezi ty oddíly, jež se připomínají v tom časovém úseku, kterému se v církvi říká advent. A tak je jistě na místě otázka proč / a jednou z odpovědí je jistě ta, že ono akční a hororové pojetí z onoho obrázku, nemá se svědectvím bible mnoho společného /.

Jednou ze sdělovaných myšlenek je nepochybně ta, že k životu člověka na této Zemi patří hodnocení. Ne ovšem ta člověčí, která jsou k některým víc než náročná / „břemena zákoníků“ Lk 11, 46 / a k jiným je to právě naopak / „uctivý služebník“ / . Ale hodnocení Toho, který člověku daroval příležitost života, povolal do ní. A Boží soud je především pomůcka, vodítko, které ukazují zřetelně prostor pro nadějeplný a vnitřně bohatý život. A Boží hodnocení je jednak pozváním k této cestě / Bůh ji nevnucuje, nenařizuje / jednak slibem pomoci pro ty, kdo se touto cestou vydají / Bůh jenom nekontroluje /.

.A právě tato pomůcka učí, pomáhá objevovat, že hodnotný život neurčuje, nezajistí příčka pomyslného žebříčku „významu či důležitosti“ / čím výše, tím lépe /, ale vztah. A to takový, že tu jsem pro ty, kdo jsou kolem mě a mezi kterými nejsem náhodně – mám zde určité poslání, úkol. A právě takto zaměřený, zacílený život objevuje a prožívá, že kolem jsou „bratři“ / v. 40 / - nikoliv soupeři, nepřátelé / před kterými je třeba mít se na pozoru / či „masa“ / která je mi lhostejná – nemá „tvář“ - pro bibli jeden z významných údajů o člověku“ /.

Tyto tváře, obličejy jsou na místech nejrůznější nouze a bídy, kde se člověku nedaří a která má nejrůznější podobu. Bez povšimnutí nelze přejít to, že se v tomto podobenství „neřeší“, jak k tomu došlo / zda za to „může“ či nikoliv /. Rozhodující či jisté je to, že tento „obličej“ nemůže v takové situaci, s tímto břemenem zůstat sám / k takovému konání je vybízen ten, kdo naslouchá Ježíšovým slovům („Jakub“ doporučuje toto „budtež činitelé slova, ne posluchači toliko“ Jk 1, 22)/,

A právě tato místa nejrůznější nouze jsou příležitostí k setkání s oním „Hodnotitelem“ / „sedí na trůnu“ (v.31) /, „Synem člověka“ / jedno z označení Ježíše v evangeliích označující jeho poslání / . A právě v tom se jednoznačně odlišuje od všech ostatních, kteří by chtěli vládnout tomuto světu. Ti ostatní by se na taková místa vypravili jako zvědavci a kdyby se sem dostali z jiného důvodu, byla by to ostuda. Tento „Hodnotitel“ je zde proto, že drží s těmi, kdo se dostali na tato místa / Starý zákon zná pojem zastánce, ten, kdo „druhého vytáhne z bryndy“ /.

A zde – v tomto společenství „Bratra nepatřných bratrů“ a jeho bratrů se otevírá cesta do „věčného života“ / v.46 / . Rozuměj správně – ne do jakýchsi nadoblačných posmrtných výšin, ale do společenství, ve kterém událost, již my lidé říkáme smrt, nemá to poslední, rozhodující slovo nad člověkem. Společenství, jehož ručitelem je právě tento Zastánce, který, aby to bylo možné, vystoupil o „jistých velikonocích“ na kříž.

Jak tedy my při naslouchání tomuto příběhu o třetí adventní neděli ?

Nepřeslechnout jistě nemáme, že náš život, příležitost, kterou jsme dostali, bude hodnocena. Jenže na rozdíl od všelijakých posudků, se kterými máme „své“ zkušenosti, to bude hodnocení, které bude mít „úroveň“ – pod koberec pravda „zametát“ nebude, ale stejně tak nebude chtít „utopit na kávové lžičce“. Nepochybně právě takové hodnocení potřebujeme. Jen tak budeme osvobozeni od povrchních lidských soudů. A objevíme, co je skutečně dobré, jak div a dar Boží lásky.

V životě Ježíšova učedníka jde především o obsah a náplň. A jenom s Ježíšovou pomocí lze objevit, kde je možné poslání dostat. Právě na to je třeba pamatovat v čase, kdy takřka vše kolem nás spěje k vnější a materiální podobě blížících se svátečních dní / a vůbec náš svět i život je vůbec v zajetí těchto vnějších lákadel / . Jsou zde i jiné stránky života / vztahy, duše /.. A budeme – li je opomíjet, stane se z toho vnějšího lákavé šidítko, které nepodrží ve chvílích, kdy to budeme potřebovat.

V tomto světě jsou i místa nejrůznější lidské nouze. Nejsou to vadné či nepovedené výrobky, kterých je třeba se zbavit, aby neobtěžovaly či neznepříjemňovaly život. Jsou to příležitosti ke službě, ve které smíme

nejenom ulehčovat / „ nesení břemen druhých “ Ga 6,2 /, ale kde se smíme setkávat s Tím, kdo je skutečnou nadějí života, o kterou nikdo a nic nemůže připravit.